

det mig, at ministeren, på trods af at samtlige aviser har skrevet om de forfærdelige ting, der sker og skete på Sri Lanka under hele det her forløb, ikke via sine embedsmænd sørger for at oplyse sagen selv, men lader den bero på, at UNHCR sender en ny rapport om de faktiske forhold. Skal jeg forstå det sådan, at ministeriet ikke selv oplyser sagerne?

Kl. 14.55

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Der bliver indhentet oplysninger, og der ligger jo forskellige materialer, der ligger forskellige vurderinger i de her sager om situationer rundt omkring i hele verden, som altid ligger til grund for afgørelser i sager både i Flygtningenævnet, som jeg jo ikke har indflydelse på, og i de her sager. Og det er klart, det er oplysninger, som vi indhenter ud fra den aktuelle viden, der er.

Når det gælder de nye vurderinger fra UNHCR, er situationen jo faktisk, at de ikke er skrevet endnu, vi har ikke modtaget dem endnu, så de ligger der ikke endnu. Vi har fået et varsel om, at der er ændrede anbefalinger på vej, som har en karakter, der har gjort, at Flygtninge­nævnet har besluttet at lave et midlertidigt ud­sendelsesstop, som så også har haft konkret ind­flydelse på den konkrete sag.

Anne Baastrup (SF):

Faktum er i den her sag, at hvis UNHCR ikke havde set, at der havde været den omtale af den her dreng, så var den dreng blevet sendt hjem, sendt tilbage via politiet. Det er faktum.

Ministeriet bruger tilsyneladende slet ikke tiden på at læse internationale aviser og danske aviser om forholdene på Sri Lanka eller andre steder, hvor der er mennesker, der står foran en akut udrejse.

Skal jeg forstå ministeren sådan, at hun ikke oplever, at det danske Integrationsministerium er forpligtet til selv at oplyse den virkelighed, der er grundlaget for en konkret forvaltningsaf­gørelse? For så hører alt jo op hvis man kan sidde på sine hænder og vente på, at UNHCR måske om en måned kommer med en rapport, der er ødelæggende for en forvaltningsafgørelse, man har truffet omkring et konkret barn en måned forinden – og han er så sendt hjem. Er det den måde, man forvalter på i Integrations­ministeriet?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg synes, det er meget fortegnet, fordi vi tager jo ikke udgangspunkt i journalisters vurdering. Både hvad angår medarbejderne i Integrations­ministeriet og i Udlændingesservice, er mit klare indtryk, at de er godt oplyste. Men nej, det er ikke journalisters vurderinger, der ligger til grund, det er vurderinger fra vores eget Uden­rigsministerium; det er vurderinger fra en række internationale organisationer og ngo'er, som ligger til grund, og som løbende bliver indhentet og tilsendt og bliver brugt i vurderingerne.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Hr. Morten Østergaard for et sidste spørgsmål.

Morten Østergaard (RV):

Jeg synes, det er en fantastisk besked, der kommer til det danske samfund i dag, om, at her er alting foregået fuldstændig efter bogen; ikke en finger kan sættes noget sted. Jeg tror simpelt hen, at de fleste i befolkningen i dag må være enige med hr. Allan Niebuhr fra Det Konservati­ve Folkeparti, der sagde: Det her er afgørelser, som jeg ikke selv forstår.

Jeg synes, det er noget af en slingrekurs, mini­steren har været ude i i den her sag. Først var det ikke pressens skyld, at sagen blev lavet om. Men ministeren anerkender, at det jo selvfølgelig var pressen, der gjorde FN opmærksom på det, hvilket førte til, at sagen blev lavet om. Og vi forstår, at der er den samme praksis, som der har været længe, men samtidig sagde ministeren i Berlinske Tidende den 2. november 2006; at »der indgår rigtig mange elementer, som kan skabe grundlag for vurderingen i den enkelte sag. Vi har med mennesker og deres skæbner at gøre, og de er jo lige så forskellige som alle andres. Det kan ikke puttes ind i formler«.

Derfor står vi jo i en situation, hvor ministe­ren må tage ansvaret for de afgørelser, der træf­fes, uden at kunne sige, at nøjagtig den samme afgørelse ville blive truffet i 1990'erne. Det er en søforklaring. Ministeren må tage ansvaret for det her forløb, og der synes jeg, det er beskæm­mende, at beskeden er: Ja, vi er nødt til at have underskriftsindsamlinger; ja, pressen er nødt til at tage det op; og ja, FN er nødt til at blande sig for at sikre, at en 15-årig uledsaget dreng ikke ender som andre – ifølge Dansk Flygtningehjælp – mindreårige, der bliver sendt alene tilbage til en nødsituation. Det er beskæmmende og stærkt utilfredsstillende.